

چند آنکه قبره میباید شاهزاده نیز نشو و نامی یافت و ایشانرا با یکدیگر الفت عظیم افتاده بود سپوت
 ملک زاده با آن مرغک بازی کردی و هر روز قبره در کوها و پیشها رفتی و از میوه که مردم آنرا نه
 دانستندی و بدان رسیدن نتوانستندی و عدد پاوردی یکی ملک زاده را دادی و دیگری
 بر پچه خود نور آیدی که در آن بدان مثل ذکته بنشاط و رغبت میخورند و از معقب آن هر چه زود
 تر قوت در ذات و تقویت در جسم ایشان مشاهده میرفت چنانکه در اندک مدتی بسیار بمالیدند
پیت گشت سر بلند بر نشو و نامی خویش چون سبزه تر از اثر فصل نو بهار و قبره را بوسیله آن خدمت

هر روز جاه و رفعت زیاده میشد و ساعت بساعت قرب و منزلت می افزود و چندی برین بگذشت و زمانه سیس
 اوراق سفید و سیاه بیل و نهار در نوشت روزی قبره غایب بود بچرا او در کنار شاهزاده جست و بهرین
 خشونت دست او را ریش کرد ایند آتش خشم در اشتغال آمده شاهزاده را بغرقاب نخت و حدت
 افکند تا خاک در چشم مردمی و مروت زد و حق الفت و صحت قیوم را بر باد داده پای او را گرفته کرد و
 سرد آید و چنان محکم بر زمین زد که فی طلال با خاک برابر گشت و در شکنجه هلاک ناچیز شد **پیت** درینا که

ایشان کرد استمالت بر آید و داعیه تلائمت از وی سر برزند بدان التفات باید نمود یا مطلق آنرا
 در ضمیر راه نباید داد بر همین گفت **پیت** ای چه و هم از افتتاح آزمایش دورین **وی** چون عقل از
 ابتدای آفرینش کاروان **هر که** بغیض روح قدس مستظهر باشد و بدد عقل کل مستمسک بود هر آینه
 در کارها احتیاطی هر چه تمامتر واجب پند و مواضع خیر و شر و مواقع نفع و ضرر نیکو شناسد و بدو
 پوشیده نماند که از دوست آزرده و قرین رنج دیده **پهلوتی** کردن بسلامت نزدیکت است و
 از مکان مکر و کینه کوش و غوائل عذر که کندم نای جو فروش تجنب نمودن موجب ایمنی از خطر خاصه که
 تغییر باطن با تفاق و تفاوت اعتقاد و چشم خرد معاینه پند و دغدغه دل و خدشه ضمیر او بنظر بصیرت
 مشا به نماید **شعر** جو آزرده شد خشم این مباح **خاشیده** راهست قصد خاش **کر اول** در آید
 بطرف و خوشی **در آخر** بی منت از وی کشی و هر که از اهل کینه علامت عداوت فهم کرده باشد باید که
 او را محل نیکو پیداسازد و بچرب زبانی و تطف فریفته گردد و جانب هشجاری و پیداری و عاقبت اندیش
 فرو نگذارد چه اگر خلاف این معنی از وی در وجود آید تیر آفت را بدنی از جان ساخته باشد و آتش بلار را
 در ساحت سین بر افروخته **پیت** ایمنی از خشم محنتهای بسیار آورد **خشم** غفلت هر که کار در رنج دل بار آورد
 و از جمله حکایاتی که درین باب بردم قراط اولیای مرقوم شده حکایت ابن مدین و قبره فریت **چال**
 و کمال دار **دشاه** پرسید که چگونه بوده است آن **حکایت** گفت آورده اند که ملکی بود ابن مدین
 بامتی عالی و رای روشن قصر رفیع القدر سلطنت را بسعی معار شکست بقعه سماک رسانیده و بنای وسیع
 الفضای مکرمت را بید مهندس حشمت از ذروه فلک الافلاک گذرانیده **پیت** ملک کوکبه شاه چشید تخت
 فلک مرتبه شاه خورشید بخت **و با مرغی** که او را قبره خواند انسی تام داشت و آن مرغی بود چمن
 کامل و نطقه دلگشا و صوت مطبوع و هیات زیبا مواره ملک با او سخن گفتی و بخواه گهای شیرین و مثلهای
 رنگین او و منبسط گشتی **نظم** سخنهای زیبای رنگین خوش است **حکایات** شیرین بسی دلگشت **و**
 کسی را که زینها بود بهره مند **کنندش** بزرگان و شاهان پند **قصار** اقبیره در کو شک شاه پرضه نهاد
 بچه بر آورد ملک از غایت دل بستگی فرمود تا او را بپای حرم بردند و ملازمان حرم سر ایر احکم شد تا
 در تعهد او و بچه او غایت جمد بجای آوردند و تا روز پادشاه را پسری بدید آمده بود که انوار نجات
 از ناصیه او تابان و شعاع سعادت بر صفحات حال وی درخشان **قطعه** می بر اوج کمال سپهر طالع
 که کس ندیده چنان ماه در هزاران سال **حجسته** حال و روشن دل و مبارک پی **فرشته** طلعت و نیک
 اختر و همیون فال **از ان** نخل شرف تازه گشت گلشن ملک **چنانکه** تازه شود بر کل ز باد شمال **و**